

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Rechtvaardig vermoord

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Rechtvaardig vermoord

Deel 11 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8708-9

ISBN 978-94-023-0739-9 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Judgement In Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Deventer

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Deventer

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Ilina Simeonova / Trevillion Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap

© 2000 Nora Roberts

© Nederlandse vertaling 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De wettige macht heeft hoofdzakelijk vier onvolkomenheden:
oponthoud, corruptie, ongemanierdheid en gemak.

– *Francis Bacon*

Een huwelijk is meer dan vier blote benen in een bed.

– *John Heywood*

1

Ze stond in Purgatory en bestudeerde de dood. Het bloed en de vuigheid, de wrede vreugde ervan. Het had deze plek bezocht met het onverzettelijke temperament van een kind; driftig, hartstochtelijk en onvoorzichtig wreed.

Moord was zelden een nette aangelegenheid. Of het nu geraffineerd berekenend was of onbeheerst impulsief, het liet dikwijls een puinhoop achter, die anderen moesten opruimen.

Aan haar de taak om door de overblijfselen van moord te waden, om de puzzelstukjes op te pakken, te kijken waar ze pasten en een beeld te schetsen van een ontnomen leven. Zodat ze met dat beeld een voorstelling van een moordenaar kon maken.

Nu, in de vroege ochtenduren van de aarzelende lente van 2059, knarsten haar laarzen over een grillige zee van gebroken glas. Haar ogen, bruin en kil, gleden over het tafereel: verbrijzelde spiegels, kapotte flessen, versplinterd hout. Muurschermen waren vernield, privécabines waren bekrast en zaten vol deuken. Het dure leer en de stoffen bekleding van de krukken en de chiquere zitgedeelten waren aan kleurige reepjes gescheurd.

Wat eens één van de betere stripclubs was geweest, was nu een chatotische berg kostbare troep.

Wat eens een man was geweest, lag nu achter de brede, gebogen bar. Nu een slachtoffer, languit liggend in zijn eigen bloed.

Inspecteur Eve Dallas hurkte naast hem neer. Ze was agent en daardoor was hij van haar.

‘Man. Zwart. Achter in de dertig. Zware verwondingen, hoofd en lichaam. Meerdere gebroken botten.’ Ze haalde een meetinstrument uit haar werkkist om de lichaams- en omgevingstemperatuur te meten. ‘Het lijkt erop dat de gebroken schedel de klus heeft geklaard, maar daar is het niet bij gebleven.’

‘Hij is tot moes geslagen.’

Eve bevestigde de opmerking van haar assistent met een grom. Ze keek naar de overblijfselen van een goed gebouwde man in de kracht van zijn leven, die bijna 1,90 meter lang en een dikke 104 kilo spierkracht was geweest.

‘Wat zie je, Peabody?’

Onbewust veranderde Peabody van houding, ze stelde haar blik scherp. ‘Het slachtoffer... nou ja, het lijkt erop dat het slachtoffer van achteren is aangevallen. Door de eerste klap is hij waarschijnlijk gevallen, of de klap heeft hem minstens verdoofd. De moordenaar ging verder, heeft herhaaldelijk uitgehaald. Aan het patroon van de bloedspatten en het hersenweefsel te zien, is hij door de klappen op zijn hoofd uitgeschakeld, toen is hij in elkaar geslagen, terwijl hij op de grond lag, waarschijnlijk bewusteloos. Een aantal verwondingen is zeker na overlijden toegebracht. De metalen knuppel is waarschijnlijk het moordwapen en gebruikt door een behoorlijk sterk individu, mogelijk onder invloed van drugs, aangezien de plaats delict blijkt geeft van buitensporig geweld dat zich vaak manifesteert bij gebruikers van Zeus.’

‘Tijdstip van overlijden: 04.00 uur,’ verklaarde Eve, daarna draaide ze haar hoofd en keek naar Peabody op.

Zo gesteven, gestreken en formeel als haar assistent zag je ze nergens, met haar uniformpet precies in de juiste stand op haar donkere boblijn. Ze had een goede blik op de zaken, dacht Eve, helder en nadenkend. En hoewel de pure ranzigheid van de plaats delict wat kleur van haar wangen had laten verdwijnen, hield ze zich staande.

‘Motief?’ vroeg Eve.

‘Het lijkt op beroving, inspecteur.’

‘Waarom?’

‘De kassalade is open en leeg. De creditautomaat is kapot.’

‘Mm-hm. Chique tenten zoals deze doen waarschijnlijk meer zaken in credits, maar ook wel wat in contanten.’

‘Zeusverslaafden doen een moord voor wisselgeld.’

‘Dat klopt. Maar wat heeft ons slachtoffer met een verslaafde, alleen, in een gesloten club te zoeken? Waarom laat hij iemand die opgefokt is door Zeus, achter de bar? En...’ Met haar verzegelde vingers pakte ze

een kleine, zilveren creditfiche uit de rivier van bloed. ‘Waarom zou onze verslaafde deze achterlaten? Er liggen een aantal fiches rond het lichaam.’

‘Misschien heeft hij ze laten vallen.’ Maar Peabody begon te denken dat ze iets over het hoofd zag wat Eve wel had gezien.

‘Misschien.’

Ze telde de munten terwijl ze die oppakte, dertig in totaal, ze verzegelde ze in een zakje voor bewijsmateriaal en gaf het aan Peabody. Toen pakte ze de knuppel. Hij was besmeurd met bloed en hersenen. Ongeveer zestig centimeter lang, schatte ze, en verzwaard voor kwade bedoelingen.

Verachtelijke bedoelingen.

‘Het is degelijk, massief metaal, niet iets wat een verslaafde meeneemt uit een verlaten gebouw. Ik denk dat we zullen ontdekken dat hij hier thuishoorde, achter de bar. We zullen ontdekken, Peabody, dat ons slachtoffer zijn moordenaar kende. Misschien dronken ze een borrel na sluitingstijd.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes en zag het voor zich. ‘Misschien hebben ze ruzie gekregen en die ruzie escaleerde. Nog waarschijnlijker, onze moordenaar was al aangeschoten. Hij wist waar de knuppel lag. Kwam achter de bar. Iets wat hij wel vaker deed, dus onze vriend hier zoekt er niets achter. Hij maakt zich geen zorgen, draait hem rustig de rug toe.’

Ze deed het zelf ook, schatte de positie van het lichaam, van de spetters. ‘Door de eerste klap ramt hij met zijn gezicht tegen het glas van de muur hier achter. Kijk naar de snijwonden in zijn gezicht. Dat zijn geen sneetjes van rondvliegend glas. Ze zijn te lang, te diep. Hij weet zich om te draaien en dan haalt de moordenaar opnieuw uit, hier tegen zijn kaak. Daardoor draait hij opnieuw om. Hij grijpt de planken daar, trekt ze los. Flessen vallen kapot. Vervolgens incasseerde hij de dodelijke klap. Deze, die zijn schedel als een ei heeft gebroken.’

Ze hurkte opnieuw, ging op haar hakken zitten. ‘Vervolgens heeft de moordenaar hem gewoon tot pulp geslagen, daarna de tent gesloopt. Misschien uit woede, misschien als dekmantel. Maar hij had genoeg zelfbeheersing om hier weer heen te gaan, om zijn werk te bekijken

voor hij vertrok. Hij heeft de knuppel hier laten vallen toen hij klaar was.'

'Wilde hij het op een beroving laten lijken? Op een overdreven gewelddadige drugsmoord?'

'Ja. Of ons slachtoffer was een imbeciel en heb ik een te hoge pet van hem op. Heb je het lichaam en de directe plaats delict opgenomen? Vanuit alle hoeken?'

'Ja, chef.'

'Dan draaien we hem om.'

De versplinterde botten verschoven als een zak gebroken serviesgoed toen Eve het lichaam omdraaide. 'Verdomme. O, verdomme.'

Ze boog voorover en pakte de besmeurde ID uit de koude, stollende plas bloed. Met haar verzegelde duim veegde ze de foto en daarna de penning schoon. 'Hij zat bij het korps.'

'Een agent?' Peabody zette een stap naar voren. Ze hoorde de plotselinge stilte. Het forensisch team en de sweepers die aan de andere kant van de bar aan het werk waren, stopten met praten. Met bewegen.

Zes gezichten draaiden zich om. Wachtten.

'Kohli, rechercheur Taj.' Eve's gezicht stond bars toen ze opstond. 'Hij was één van ons.'

Peabody liep over de besmeurde vloer naar Eve, die toekeek hoe de overblijfselen van rechercheur Taj Kohli in een zak werden gedaan voor transport naar het mortuarium. 'Ik heb zijn basisgegevens, Dallas. Hij komt van Bureau 128, afdeling Verdovende Middelen. Werkte al acht jaar bij de politie. Komt uit het leger. Hij was 37. Getrouwd. Twee kinderen.'

'Smetten op zijn staat van dienst?'

'Nee, chef. Helemaal niets.'

'We moeten uitzoeken of hij hier onder een dekmantel werkte of dat hij gewoon aan het schnabbelen was. Elliott? Ik wil die beveiligingsdisks.'

'Er zijn geen beveiligingsdisks.' Een lid van het forensisch team liep snel naar hen toe. Zijn gezicht was vertrokken van woede. 'Weg. Allemaal. Ze bestreken de hele tent en deze klootzak heeft ze allemaal gejat. We hebben niets.'

‘Hij heeft zijn sporen gewist.’ Met haar handen op haar heupen draaide Eve rond. De club had drie verdiepingen, met een podium op de begane grond, dansvloeren op de eerste en tweede. Privévertrekken omcirkelden de bovenste verdieping. Voor een volledig beeld zouden er zeker twaalf camera’s nodig zijn, schatte ze, waarschijnlijk meer. Alle opnamedisks meenemen, kostte tijd en moeite.

‘Hij kende deze tent,’ besloot ze. ‘Of hij is een fucking beveiligingswonder. Misleiding,’ mompelde ze. ‘Al deze vernielingen zijn alleen misleiding. Hij wist wat hij deed. Hij had alles in de hand. Peabody, zoek uit wie de eigenaar van deze tent is, wie de leiding heeft. Ik wil weten wie hier allemaal werken. Ik wil het voor me zien.’

‘Inspecteur?’ Een gekweld uitziende sweeper ploeterde door de chaos. ‘Er staat een burger buiten.’

‘Er zijn buiten veel burgers. We houden ze buiten.’

‘Ja, chef, maar deze wil u beslist spreken. Hij zegt dat hij de eigenaar is. En, eh...’

‘Wat “En, eh”?’

‘Dat u zijn vrouw bent.’

‘Roarke Entertainment,’ verklaarde Peabody terwijl ze de informatie van haar handcomputer las. Ze wierp Eve een behoedzame glimlach toe. ‘Raad eens wie de eigenaar is van Purgatory?’

‘Ik had het kunnen weten.’ Berustend beende Eve naar de ingang.

Hij zag er bijna net zo uit als twee uur geleden toen ze elk hun eigen weg waren gegaan naar hun werk. Gelikt en adembenemend. De lichte overjas die hij over zijn donkere pak droeg, fladderde een beetje in de wind. Dezelfde wind die aan zijn halflange, zwarte haar trok, dat zijn expressieve, verdorven gezicht omlijstte. De donkere bril die hij tegen het felle zonlicht droeg, vergrootte de aanblik van gelikte elegantie slechts.

En terwijl hij hem afzette toen zij naar buitenkwam, ontmoette zijn felblauwe blik de hare. Hij stopte de bril in zijn zak, trok een wenkbrauw op.

‘Goedemorgen, inspecteur.’

‘Ik had een slecht voorgevoel toen ik hier binnenliep. Het is precies jouw soort tent, nietwaar? Waarom moet je verdomme alles bezitten?’

‘Een jongensdroom.’ Zijn stem snorde over Ierland, pikte de muzikaliteit op. Hij keek langs haar naar de politieverzegeling. ‘Het lijkt erop dat we allebei wat overlast hebben.’

‘Moest je tegen die sweeper zeggen dat ik jouw vrouw ben?’

‘Je bent mijn vrouw,’ zei hij ontspannen en verplaatste zijn blik weer naar haar gezicht. ‘Een feit dat me dagelijks plezier bezorgt.’ Hij pakte haar hand, wreef met zijn duim over haar trouwring voordat ze hem los kon trekken.

‘Handen thuis,’ siste ze tegen hem waardoor hij moest glimlachen.

‘Dat zei je een paar uur geleden niet. Eigenlijk...’

‘Klep dicht, Roarke.’ Ze keek om zich heen, hoewel er geen agenten van de plaats delict buiten aan het werk waren of dicht genoeg in de buurt om het te kunnen horen. ‘Dit is een politieonderzoek.’

‘Dat is me verteld.’

‘En wie heeft het je verteld?’

‘De chef van de schoonmaakploeg die het lichaam heeft gevonden. Hij heeft als eerste de politie gebeld,’ bracht hij naar voren. ‘Maar het is normaal dat hij het voorval bij mij heeft gemeld. Wat is er gebeurd?’

Mopperen omdat zijn zaken zich met de hare hadden verstrengeld, alweer, had geen zin. Ze probeerde zich te troosten met de gedachte dat hij haar kon en zou helpen om een deel van het ellendige papierwerk af te ronden.

‘Heb je een barman die Kohli heet? Taj Kohli?’

‘Geen idee. Maar daar kan ik wel achter komen.’ Hij pakte een dun memobook uit zijn borstzak, toetste een informatieverzoek in. ‘Is hij dood?’

‘Mors.’

‘Ja, hij werkte voor mij,’ bevestigde Roarke en het Iers in zijn stem had een kille klank gekregen. ‘De afgelopen drie maanden. Parttime. Vier avonden per week. Hij had een gezin.’

‘Ja, ik weet het.’ Dat soort dingen vond hij belangrijk en het raakte haar altijd. ‘Hij was agent,’ zei Eve. Nu gingen zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Die informatie kwam niet uit jouw onderzoekje naar voren, hè?’

‘Nee. Mijn personeelschef was blijkbaar slordig. Dat wordt opgelost. Mag ik naar binnen?’

‘Ja, straks. Hoelang heb je deze tent al?’

‘Vier jaar, ongeveer.’

‘Hoeveel personeel, full- en parttime?’

‘Die informatie krijg je van me, inspecteur, en ik beantwoord alle relevante vragen.’ De ergernis straalde uit zijn ogen terwijl hij de deur zelf wilde vastpakken. ‘Maar nu wil ik mijn toko zien.’

Hij drong naar binnen, overzag de vernielingen, richtte zijn blik op de dikke, zwarte zak die op een wat uitvaartverzorgers een brancard noemden werd gelegd.

‘Hoe is hij vermoord?’

‘Grondig,’ zei Eve, ze zuchtte toen Roarke zich slechts omdraaide en haar aankeek. ‘Het was akelig, oké? Metalen knuppel.’ Ze zag hoe Roarke naar de bar keek en naar de bloedspatten die als een onbegrijpelijk schilderij op het glas glinsterden. ‘Na de eerste paar klappen, heeft hij waarschijnlijk niets meer gevoeld.’

‘Ooit ervan langs gehad met een knuppel? Ik wel,’ zei hij voor ze kon antwoorden. ‘Het is niet fijn. Beroving lijkt vergezocht, zelfs een beroving die erg uit de hand is gelopen.’

‘Waarom?’

‘Er was genoeg eersteklas drank, makkelijk te helen, om iemand voor langere tijd genoeg doses te bezorgen. Waarom flessen kapotmaken wanneer je ze kan verkopen? Als je een tent als deze berooft, doe je dat niet voor het beetje contanten dat je misschien kan jatten, maar voor de inventaris en misschien wat apparatuur.’

‘Spreek je uit ervaring?’

Ze wist hem een glimlach te ontlokken. ‘Vanzelfsprekend. Dat wil zeggen, mijn ervaring als vastgoedeigenaar en gezagsgetrouwe burger.’

‘Juist.’

‘Beveiligingsdisks?’

‘Weg. Hij heeft ze allemaal.’

‘Dan is het logisch dat hij het bedrijf eerst grondig heeft verkend.’

‘Hoeveel camera’s?’

Opnieuw pakte Roarke zijn notitieboek, controleerde de gegevens. ‘Zeventien. Negen op deze verdieping, zes op de eerste en de andere twee op de bovenste verdieping voor een volledig overzicht. Voor je

het vraagt, we sluiten om drie uur, het personeel zou een half uur later weg moeten zijn. De laatste voorstelling, we hebben hier live voorstellingen, eindigt om twee uur. De musici en de entertainers...'

'Strippers.'

'Wat jij wil,' zei hij mild. 'Zij klokken rond die tijd uit. Ik heb binnen een uur namen en roosters voor je.'

'Bedankt. Waarom Purgatory?'

'De naam?' Er speelde een zweem van een glimlach om zijn mond. 'Vond ik leuk. De priesters vertellen je dat Purgatory een plaats is voor boetedoening, mogelijk eerherstel. Een beetje zoals de gevangenis. Ik heb het altijd beschouwd als de laatste kans om menselijk te zijn,' besloot hij. 'Voor je met je vleugels en stralenkrans de hemel binnengaat of de hel tegemoet treedt.'

'Wat heeft je voorkeur?' vroeg ze zich af. 'De vleugels of het vuur?'

'Dat is het nu net, zie je. Ik ben het liefst menselijk.' Toen de brandcard voorbij rolde, streelde hij haar korte, bruine haar. 'Het spijt me.'

'Mij ook. Is er misschien een reden waarom een rechercheur uit New York City onder een dekmantel in Purgatory werkte?'

'Geen idee. Het is zeker mogelijk dat een aantal van de cliëntèle misschien actief zijn op gebieden waaraan de NYPSP strikt genomen geen goedkeuring verleent, maar ik ben niet geïnformeerd over openlijke vergrijpen. Misschien wordt in de privéruimtes of onderhands wat drugs uitgewisseld, maar er vinden geen grote transacties plaats. Daar zou ik van op de hoogte zijn. De strippers verdienen niet bij met seks, tenzij ze een vergunning hebben, zoals sommigen. Er worden geen minderjarigen toegelaten, geen cliënten en geen personeel. Ik heb mijn eigen normen, inspecteur, als je ze zo kan noemen.'

'Ik tik je niet op de vingers. Ik wil een beeld vormen.'

'Je baalt er sowieso van dat ik hier ben.'

Ze wachtte even, haar korte, springerige haar zat in de war van het dansen in de vroege wind. Toen de technici van het mortuarium de deur openden om Kohli te vervoeren, drongen de geluiden van de dag de club binnen.

Het verkeer nam al toe. Auto's verdrongen zich prikkelbaar op straat, luchtforenzen zwermde door de lucht. Ze hoorde het geroep van een vroege glidekraamverkoper die de technici aanriep en vroeg:

‘Wat is er loos?’

‘Oké, ik baal ervan dat je hier bent. Ik kom er wel overheen. Wanneer ben je hier voor het laatst geweest?’

‘Maanden geleden. Het liep goed en had mijn directe aandacht niet nodig.’

‘Wie is jouw bedrijfsleider?’

‘Rue MacLean. Ik zal je haar gegevens ook toesturen.’

‘Zo snel mogelijk. Wil je het bedrijf nu bekijken?’

‘Heeft geen zin tot ik weer weet hoe het er ook alweer uitzag. Zodra ik dat weet, wil ik naar binnen.’

‘Ik zal het regelen. Ja, Peabody?’ zei ze, ze draaide zich om toen haar assistent voetje voor voetje dichterbij kwam en haar keel schraapte.

‘Het spijt me, chef, maar ik dacht dat je wel wilde weten dat ik de teamcommandant van het slachtoffer heb gesproken. Ze sturen een lid van zijn unit en een familierechercheur om de nabestaanden te informeren. Ze willen weten of ze op jou moeten wachten of dat ze alleen naar de echtgenote moeten gaan.’

‘Zeg dat ze moeten wachten. We gaan nu naar hen toe. Ik moet gaan,’ zei ze tegen Roarke.

‘Ik benijd je werk niet, inspecteur.’ Omdat hij er behoefte aan had, pakte hij haar hand en verstrengelde hun vingers stevig. ‘Maar ik zal je met rust laten. Ik stuur je de benodigde informatie zo snel mogelijk.’

‘Roarke?’ riep ze terwijl hij naar de deur wilde lopen. ‘Het spijt me van je bedrijf.’

‘Hout en glas. Daar is meer dan genoeg van,’ antwoordde hij terwijl hij haar over zijn schouder aankeek.

‘Dat meent hij niet,’ mompelde Eve toen hij de deur achter zich sloot.

‘Chef?’

‘Ze hebben hun neus in zijn zaken gestoken. Dat laat hij niet over zijn kant gaan.’ Eve slaakte een zucht. ‘Kom mee, Peabody, we gaan bij zijn vrouw langs en zorgen ervoor dat we deze specifieke hel achter ons kunnen laten.’

De Kohli's woonden in een nette woning op een tussenverdieping aan de East Side. Het soort woning, peinsde Eve, waar je jonge gezinnen

en oudere, gepensioneerde stellen vond. Niet hip genoeg voor alleenstaanden, niet goedkoop genoeg voor mensen die moeite hadden om rond te komen.

Het was een eenvoudige multi-unit, keurig zo niet elegant gerenoveerd na de Stadsoorlogen.

Ingangsbeveiliging bestond uit een eenvoudige toegangscode.

Eve zag de agenten voordat ze dubbel parkeerde en haar In Dienst-lampje aanzette.

De vrouw was goed gekleed, de uiteinden van haar haren waren verguld en krulden in twee stilettopunten naar haar wangen. Ze droeg een zonnebril en een goedkoop, marineblauw mantelpakje. Aan de schoenen met hun smalle, vijf centimeter hoge hakken zag Eve dat ze een bureaufunctie had.

Hoge piet. Eve wist het zeker.

De man had brede schouders en was een beetje gezet om zijn middel. Hij had zijn haar grijs laten worden en hij had veel haar. Op dit moment danste het in de wind om zijn rustige, kalme gezicht. Hij droeg politieschoenen, met harde zolen en glanzend gepoetst. Zijn colbertjasje zat een beetje krap rond het middel en begon aan de manchetten te rafelen.

Een oudgediende, oordeelde Eve, die van de wijk, naar de straat, naar een bureau was verhuisd.

‘Inspecteur Dallas.’ De vrouw zette een stap naar voren, maar stak haar hand niet uit voor een beleefde handdruk. ‘Ik herkende u. De media besteden veel aandacht aan u.’ Het werd niet met afkeuring gezegd, maar desondanks hing er een zweem van in de lucht. ‘Ik ben hoofdinspecteur Roth, van Bureau 128. Dit is brigadier Clooney van mijn bureau. Hij is hier als rouwbegeleider.’

‘Bedankt voor het wachten. Agent Peabody, mijn assistent.’

‘Wat is de status van uw onderzoek, inspecteur?’

‘Het lichaam van rechercheur Kohli is bij de lijkschouwer en krijgt voorrang. Ik zal mijn rapport direct na het inlichten van de nabestaanden schrijven en indienen.’

Ze zweeg omdat ze niet boven het plotselinge getoeter van een maxibus die een halve straat verderop langs de weg parkeerde, wilde uitschreeuwen.

‘Op dit moment, hoofdinspecteur Roth, heb ik een dode politie-agent die duidelijk slachtoffer is geworden van een bijzonder wrede afstraffing in de vroege ochtenduren terwijl hij, na sluitingstijd, in de club was. Een club waar hij werkte als parttime barman.’

‘Beroving?’

‘Onwaarschijnlijk.’

‘Wat is dan, naar uw mening, het motief?’

Er werd een zaadje van verontwaardiging in Eve’s maag gezaaid. Het zou, zo wist ze, daar gaan zweren als ze niet oppaste. ‘In dit stadion van mijn onderzoek heb ik nog geen mening gevormd over het motief. Hoofdinspecteur Roth, wilt u op straat blijven staan om mij te verhoren, of leest u mijn rapport liever zodra het is ingediend?’

Roth deed haar mond open en slikte een zucht in. ‘Begrepen, inspecteur. Rechercheur Kohli heeft vijf jaar onder mij gewerkt. Ik zal eerlijk tegen u zijn. Ik wil dat dit onderzoek door mijn bureau wordt afgehandeld.’

‘Ik heb begrip voor uw gevoelens in deze zaak, hoofdinspecteur Roth. Ik kan u er alleen van verzekeren dat het onderzoek naar de dood van rechercheur Kohli mijn volledige aandacht krijgt zolang ik onderzoeksleider ben.’

Zet die akelige zonnebril af, dacht Eve. Ik wil je ogen zien. ‘U kunt een verzoek indienen voor het overdragen van de leiding,’ vervolgde Eve. ‘Maar ik zal eerlijk tegen u zijn. Ik geef het niet zo makkelijk op. Ik heb vanochtend over hem heen gebogen gestaan. Ik heb gezien wat hem is aangedaan. Het is onmogelijk dat u de moordenaar liever wilt pakken dan ik.’

‘Hoofdinspecteur.’ Clooney zette een stap naar voren, legde zachtjes, bij haar elleboog een hand op de arm van Roth. Vanuit zijn lichtblauwe ogen waaierden lijntjes uit. Ze gaven hem een vermoeide en ergens betrouwbare uitstraling. ‘Inspecteur. De emoties lopen nu behoorlijk hoog op. Bij iedereen. Maar we hebben hier en nu een klus te klaren.’

Hij keek op, richtte zich op een raam drie verdiepingen hoger. ‘Onze gevoelens komen niet in de buurt van de gevoelens die daarboven straks worden gevoeld.’

‘Je hebt gelijk. Groot gelijk, Art. Laten we maar gaan.’

Roth wendde zich tot de ingang, omzeilde de code met haar looper.

‘Inspecteur?’ Clooney bleef achter. ‘Ik weet dat u Patsy, Taj’s vrouw, wilt ondervragen. Ik moet u vragen of u het nu een beetje rustig aan kunt doen. Ik weet wat ze straks meemaakt. Ik heb een paar maanden geleden een zoon verloren bij het uitoefenen van zijn functie. Het verscheurt je.’

‘Ik ga haar geen trap na geven, Clooney.’ Eve duwde de deuren open, hield zich in en draaide zich om. ‘Ik kende hem niet,’ zei ze iets rustiger, ‘maar hij is vermoord en hij was politiemann. Dat is genoeg voor mij. Oké?’

‘Ja. Ja, oké.’

‘Christus, ik haat dit.’ Ze volgde Roth naar de lift. ‘Hoe doe je dat?’ vroeg ze Clooney. ‘Dat begeleiden. Hoe kun je daar tegen?’

‘Om u de waarheid te vertellen, hebben ze me ervoor gevraagd omdat ik de vrede goed kan bewaren. Bemiddeling,’ vulde hij met een glimlachje aan. ‘Ik stemde in met nabestaandenbegeleiding, om het te proberen en merkte dat ik iets goeds kon doen. Je weet wat ze doormaken, in elk stadium.’

Hij kneep zijn lippen op elkaar terwijl ze de lift in stapten. De glimlach was allang verdwenen. ‘Je kan ertegen omdat je mogelijk kan helpen... een beetje maar. Het maakt verschil dat de begeleider een agent is. En ik heb de afgelopen maanden ervaren dat het nog een groter verschil maakt als de begeleider zelf iemand heeft verloren. Hebt u wel eens een familielid verloren, inspecteur?’

Eve zag een flits van een groezelige kamer, het bloederige lichaam van een man en het kind dat ze was geweest, gebroken in een hoekje gekropen. ‘Ik heb geen familie.’

‘Nou...’ meer zei Clooney niet toen ze op de derde verdieping uitstapten.

Ze wist het, daar waren ze zich allemaal van bewust. De partner van een agent wist het zodra de deur openging. Hoe het werd verteld, varieerde enigszins en het maakte geen moer uit. Zodra de deur openging, veranderden levens onherroepelijk.

Ze kregen de kans niet om aan te kloppen voordat het begon.

Patsy Kohli was een knappe vrouw met een gladde, zwarte huid en een kort geknipt, zwart krullenkapsel. Ze was gekleed om naar buiten

te gaan, met een draagdoek voor haar borsten langs gesespt. Het jongetje aan haar zijde stond verwoed aan haar hand op de plaats te dansen.

‘We gaan schommelen! We gaan schommelen!’

Maar zijn moeder stond als aan de grond genageld, de lach in haar ogen stierf weg. Ze tilde een hand op, drukte hem tegen haar baby aan en de baby tegen haar hart.

‘Taj.’

Roth had haar zonnebril afgezet. Haar ogen waren koel blauw, star en leeg. ‘Patsy. We moeten binnenkomen.’

‘Taj.’ Patsy bleef staan waar ze stond, schudde langzaam haar hoofd. ‘Taj.’

‘Kom maar, Patsy.’ Clooney kwam dichterbij, sloeg een arm om haar schouders. ‘Zullen we even gaan zitten?’

‘Nee. Nee. Nee.’

Het jongetje begon te huilen, jammerende uithalen terwijl hij aan zijn moeders slappe hand trok. Zowel Roth als Eve keek op hem neer met een blik van pure, hevige paniek.

Peabody liep rustig naar binnen, hurkte zodat ze op zijn ooghoogte was.

‘Hoi, maatje.’

‘Schommelen,’ zei hij zielig terwijl dikke tranen langs zijn mollige wangen liepen.

‘Ja. Inspecteur, zal ik de jongen mee naar buiten nemen?’

‘Goed idee. Goed bedacht.’ Haar maag was druk bezig in de knoop te raken door het aanzwellende gesnik. ‘Mevrouw Kohli, als u het goed vindt, neemt mijn agent uw zoon even mee naar buiten. Dat is, denk ik, het beste.’

‘Chad.’ Patsy staarde naar beneden alsof ze uit een droom ontwaakte. ‘We zouden naar het park. Twee straten verderop. De schommels.’

‘Ik neem hem wel mee, mevrouw Kohli. We redden ons wel.’ Met een gemak waarvan Eve fronste, tilde Peabody de jongen op en zette hem op haar heup. ‘Hoi, Chad, lust je sojaworstjes?’

‘Patsy, zal ik je dochtertje even overnemen?’ Voorzichtig maakte Clooney de draagdoek los en tilde de baby eruit. Toen overhandigde hij, tot Eve’s grote schrik, haar het bundeltje.

‘O luister, ik kan niet...’

Maar Clooney leidde Patsy al naar de bank en Eve bleef achter met het pakketje in haar armen. Zo beschouwde zij het in elk geval. Hui-verend keek ze naar beneden en toen grote, zwarte ogen nieuwsgierig naar haar staarden, kreeg ze klamme handen.

Op het moment dat de baby ‘gaga’ zei, werd haar mond kurkdroog.

Ze keek de kamer rond voor hulp. Clooney en Roth zaten al naast Patsy en Clooney mompelde zacht. De kamer was klein en werd intensief gebruikt, met allerlei speelgoed op het tapijt en een geur, die ze niet herkende, van talkpoeder, kleurkrijtjes en suiker. De geur van kinderen.

Maar ze ontdekte een mand met keurig opgevouwen wasgoed op de vloer bij een stoel. Perfect, besloot ze, en met de behoedzaamheid van een vrouw die een eigengemaakte bom vasthield, legde ze de baby erbovenop.

‘Blijf,’ fluisterde ze en klopte onbeholpen zachtjes op het donkere, donzige hoofd.

En ze begon weer met ademen.

Ze richtte haar aandacht weer op de kamer, zag de vrouw in elkaar gedoken op de bank zitten, wiegend, Clooney hield haar handen stevig vast. Ze maakte geen geluid en haar tranen vielen als regen neer.

Eve bleef uit de buurt, keek hoe Clooney te werk ging, keek naar de ondersteunende eenheid aan beide kanten van de weduwe. *Dit, dacht ze, was familie. Voor wat het waard was. En in dit soort tijden, was dat het enige dat telde.*

Verdriet trok als mist de kamer in. Het zou lang duren, wist ze, voordat hij weer was opgetrokken.

‘Het is mijn schuld. Het is mijn schuld.’ Dat waren de eerste woorden die Patsy sprak sinds ze op de bank was gaan zitten.

‘Nee.’ Clooney kneep in haar handen tot ze haar hoofd optilde. Ze moesten je in de ogen kijken, wist hij. Om je te geloven, om te worden getroost, ze moesten het allemaal in je ogen zien. ‘Natuurlijk is het jouw schuld niet.’

‘Hij zou daar nooit zijn gaan werken, dat deed hij voor mij. Ik wilde niet meer werken toen Jill was geboren. Ik wilde thuisblijven. Het geld, het salaris voor professionele moeders was zo veel minder dan...’

‘Patsy, Taj was blij dat je thuis wilde blijven bij de kinderen. Hij was zo trots op hen en op jou.’

‘Ik kan niet... Chad.’ Ze trok haar handen los, drukte ze tegen haar gezicht. ‘Hoe moet ik het hem vertellen? Hoe kunnen we nou zonder Taj leven? Waar is hij?’ Ze liet haar handen vallen, keek blind om zich heen. ‘Ik moet hem zien. Misschien is er sprake van een vergissing.’

Het was, wist Eve, haar beurt. ‘Het spijt me, mevrouw Kohli, het is geen vergissing. Ik ben inspecteur Dallas. Ik leid het onderzoek.’

‘U hebt Taj gezien.’ Patsy ging beverig staan.

‘Ja. Gecondoleerd, ik vind het heel erg. Kunt u met me praten, mevrouw Kohli? Me helpen degene te vinden die dit heeft gedaan?’

‘Inspecteur Dallas,’ begon Roth, maar Patsy schudde haar hoofd.

‘Nee, nee. Ik wil wel praten. Dat zou Taj willen. Hij zou willen... Waar is Jilly? Waar is mijn baby?’

‘Ik, eh...’ Eve voelde zich opnieuw ongemakkelijk en wees naar de wasmand.

‘O.’ Patsy veegde de tranen van haar wangen, glimlachte. ‘Ze is zo lief. Zo’n schat. Ze huilt bijna nooit. Ik moet haar maar even in haar wieg leggen.’

‘Dat doe ik wel voor je, Patsy.’ Clooney stond op. ‘Praat jij maar met de inspecteur.’ Hij wierp een ernstige blik op Eve, vol droefheid en begrip. ‘Dat zou Taj willen. Moeten we iemand voor je bellen? Je zus?’

‘Ja.’ Patsy haalde diep adem. ‘Ja, graag. Wil je Carla voor me bellen?’

‘Dat doet hoofdinspecteur Roth voor je, nietwaar, hoofdinspecteur? Dan leg ik de baby in de wieg.’

Roth worstelde, klemde haar kaken op elkaar. De ergernis verbaasde Eve niets. Clooney had in feite rustig de leiding op zich genomen. En deze vrouw nam niet graag bevelen aan van haar brigadier.

‘Ja, vanzelfsprekend.’ Met een laatste, waarschuwend blik op Eve liep ze naar de aangrenzende kamer.

‘Hoort u bij het team van Taj?’

‘Nee.’

‘Nee, nee, natuurlijk niet.’ Patsy wreef over haar slaap. ‘U bent van Moordzaken.’ Ze stortte bijna in, het geluid dat over haar lippen kwam, leek op gejammer. En Eve keek bewonderend toe hoe ze zich vermande. ‘Wat wilt u weten?’

‘Uw man is vanochtend niet thuisgekomen. Was u niet bezorgd?’

‘Nee.’ Ze reikte naar achteren, steunde met een hand op de bankleuning en ging zitten. ‘Hij had gezegd dat hij na de club waarschijnlijk naar het bureau zou gaan. Dat deed hij soms. En hij zei dat hij na sluitingstijd een afspraak met iemand had.’

‘Met wie?’

‘Dat heeft hij niet gezegd, alleen dat hij iemand moest spreken na sluitingstijd.’

‘Weet u of iemand hem misschien kwaad toewenste, mevrouw Kohli?’

‘Hij was agent,’ zei ze eenvoudigweg. ‘Kent u mensen die u kwaad toewensen, inspecteur?’

Touché, dacht Eve en knikte. ‘Iemand in het bijzonder? Iemand over wie hij u heeft verteld.’

‘Nee. Taj nam zijn werk niet mee naar huis. Dat beschouwde hij als een erezaak, denk ik. Hij wilde zijn familie nergens mee belasten. Ik weet niet eens aan welke zaken hij werkte. Hij praatte er niet graag over. Maar hij maakte zich zorgen.’

Ze kneep haar handen stevig samen in haar schoot, staarde ernaar. Staarde, zag Eve, naar de gouden ring om haar vinger. ‘Ik zag dat hij zich ergens zorgen over maakte. Ik heb hem ernaar gevraagd, maar hij wuifde het weg. Zo was Taj,’ wist ze met een bevende glimlach uit te brengen. ‘Hij had, nou ja, sommige mensen zouden het een dominant trekje noemen, maar zo was Taj gewoon. Over sommige dingen had hij ouderwetse opvattingen. Hij was een goede man. Een geweldige vader. Hij hield van zijn werk.’

Ze kneep haar lippen op elkaar. ‘Als hij bij de uitoefening van zijn functie was omgekomen, zou hij trots zijn geweest. Maar niet op deze manier. Niet zo. Degene die hem dit heeft aangedaan, heeft hem dat ontnomen. Heeft hem mij en mijn kinderen ontnomen. Hoe kan dat? Inspecteur, hoe is dat mogelijk?’

En omdat er geen antwoord op die vraag bestond, was nog meer vragen stellen het enige wat Eve restte.